

Суботички радикали предлажу Петом Отаџбинском конгресу Српске радикалне странке да **ШЕШЕЉ И НИКОЛИЋ И ДАЉЕ ВОДЕ СРС**

Општински одбор Српске радикалне странке у Суботици донео је одлуку да 5. Отаџбинском конгресу за председника Српске радикалне странке предложи др Војислава Шешеља, а за заменика Томислава Николића.

Кандидатура др Војислава Шешеља и Томислава Николића за челне функције проистекла је из њиховог огромног угледа у српском народу као и из успешног руковођења Српском радикалном странком.

Одговорност, озбиљност и преданост др Војислава Шешеља и Томислава Николића у обављању свих државних послова допринели су повећању популарности и угледа њих самих и Српске радикалне странке у целини.

Српски радикали Суботице сматрају да су др Војислав Шешељ и Томислав Николић најбољи представници српског народа, људи који се храбро и одлучно боре за бољу сутрашњицу српске државе и њених грађана. Њихов избор на руководећа места у Српској радикалној странци гарантовао би континуитет патриотске, одговорне и слободарске политике српских радикала.

РУКОВОДСТВО СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ У ПОСЕТИ СЕВЕРНОБАЧКОМ ОКРУГУ

Јоргованка Табаковић

Игор Мировић

Паја Момчилов

И током октобра 1999. Севернобачки округ су посетили страначки прваци.

Тако је у радну и страначку посету Суботици била г-ђа Јоргованка Табаковић члан председничког колегијума СРС и републички министар за власничку и економску трансформацију. Г-ђа Табаковић је обишла РО „Нова бразда“ у Бурђину, а у начелству Округа је имала разговоре са руководиоцима пољопривредних организација, да би потом учествовала у емисији Радио Суботице.

Господин Игор Мировић, председник ГО СРС Нови Сад и заменик републичког министра за финансије, гостовао је у емисији Радио Тренда – у Општини Бачка Топола, а потом је посетио и тополске радикале.

Такође и г-дин Паја Момчилов, републички министар без портфеља, је гостовао у Бачкој Тополи у радио емисији Радио Тренда и потом посетио Општински одбор Српске радикалне странке Бачке Тополе.

У ОВОМ БРОЈУ:

ИНТЕРВЈУ СА ЗЛАТКОМ ЛЕБОВИЋЕМ, ПОМОЋНИКОМ САВЕЗНОГ МИНИСТРА ЗА ПОЉОПРИВРЕДУ
(сїрана 2)

БУДИМПЕШТАНСКИ САЈАМ „ОПОЗИЦИОНАРА“ ИЛИТИ „ТРГОВАЦА“
(сїрана 3)

САМОДОПРИНОС ДА ИЛИ НЕ?
(сїрана 4)

СВМ И КРЕИРАЊЕ КУЛТУРНЕ ПОЛИТИКЕ!?!
(сїрана 5)

ЗАКЉУЧЦИ СА СЕДНИЦЕ ЦЕНТРАЛНЕ ОТАЏБИНСКЕ УПРАВЕ
(сїрана 6)

СОЦИОЛОШКИ ПРИКАЗ СТАТУСА НЕЗАПОСЛЕНИХ
(сїрана 7)

У посети код ...

помоћника Савезног министра за пољопривреду и потпредседника Општинског одбора Српске радикалне странке Суботица г. Златка Лебовића

РЕШАВАЊЕ ПРОБЛЕМА У ПОЉОПРИВРЕДИ ПРИМАРНИ ЦИЉ СРПСКИХ РАДИКАЛА

Господине Лебовићу, недавно сте именовани на место помоћника Савезног министра за пољопривреду функција. Међутим, то је свакако и функција која са собом носи велику одговорност, јер, пољопривредна производња у СРЈ је у врло тешкој ситуацији па Вас молим да нам кажете нешто о том проблему.

Потпуно сте у праву. Тренутно стање у пољопривреди је изузетно тешко и, рекао бих, забрињавајуће у свим својим сегментима тако да је та врста производње у односу на своје могућности

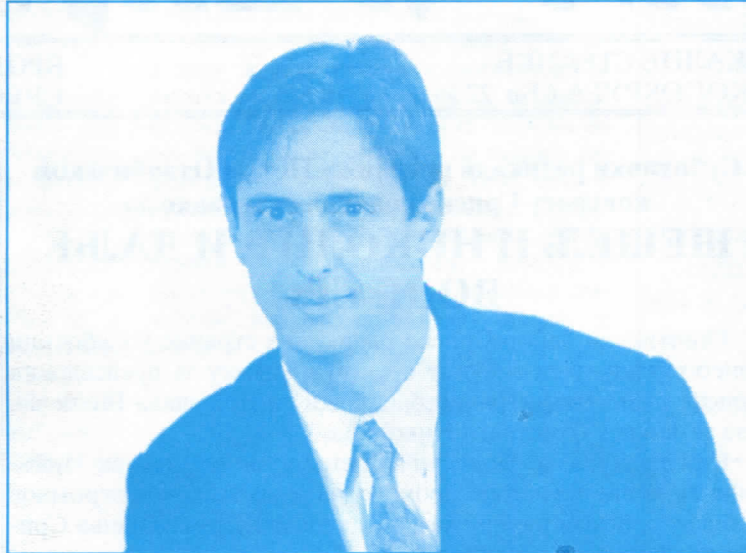
постала неразвијена. Разлог за то видим управо у лошем вођењу аграрне политике у последњих пола века. То се манифестовало на више начина, на пример ограничавање величине поседа (земљишни максимум), што је довело до неповољне поседовне структуре, јер је просечна величина поседа 3,2 хектара. Надаље, неадекватно вођење кредитно-монетарне политике као и политике цена, што је опет за последицу имало недостатак обртних средстава. Управо због тога нам је ниво агротехничких мера веома низак у односу на светске стандарде а самим тим и приноси, као и крајњи квалитет производа.

Другим речима недостатак профита је утицао да велики број младих људи мигрира у урбане средине па је старосна структура села постала веома озбиљан проблем.

Да ли Ви видите начин на који би све то могло да се промени?

Све претходно наведено су наравно последице које су проистекле из лоше аграрне политике али не смемо да изоставимо и страни фактор, да га тако назовем, тј. вишегодишње санкције и блокаде којима смо изложени у последње време.

Како је основни мотив у сваком пословању, па тако и у пољопривредној производњи, профит, неопходне су радикалне реформе у економској политици према аграру.

Златко Лебовић: помоћник Савезног министра за пољопривреду и потпредседник ОО СРС Суботица

Тржиште мора бити слободно и једино меродавно у формирању цена. Надаље, укидање свих видова монопола на извоз, посебно атрактивних производа, мора у будућности свакако да нам буде циљ, па уколико је неко способан да произведе, извезе и формира цену утолико ће и бити успешан у послу и моћи ће да планира своју будућност.

Држава мора да стимулише укрупњавања поседа и задругарства на бази приватно својинских односа, такође и да обезбеђује заштитне цене за основне пољопривредне производе, које морају да буду реалне и диктиране на основу принципа понуде и потражње и свакако у складу са светским ценама. На крају бих да нагласим и обавезну приватизацију агроиндустријског комплекса. Ово су у најкраћем основне ствари без којих пољопривреда не може да буде оно што треба да буде. Пољопривреда је основна привредна грана на којој почива наша држава и од које све у многоме зависи.

Ви сте потпредседник Општинског одбора Српске радикалне странке у Суботици. Како видите тренутно стање у Странци у нашем Општинском одбору?

Потпредседник Општинског одбора сам од новембра 1996. године, прошао сам све нивое рада у страначкој хијерархији, од повереника, председника тадашњег Месног од-

бора „Запад“, и већ трећу годину се налазим на месту потпредседника општинске организације. Имајући све то у виду најважније нам је свакако да организационо и кадровски свакодневно јачамо. Неки нам замерају да нас нема много у медијима, али знамо да је најлакше неке ствари лепо упаковати и сервирати грађанима. Много је важније лично и у директном контакту изнети ставове Странке по свим важним политичким темама и наравно чути проблеме обичног човека. Рад на терену је био и остао најважнији посао још од времена док смо били

опозиција па до данас. Ништа се није променило у нашем наступу и начину рада, сем наравно зрелости и искуства које смо стекли кроз све ове године. Зато ће нам и у будуће интерес државе и народа бити на првом месту.

Дуже време сте потпредседник Општинског одбора а млад сте човек. Да ли по Вашем мишљењу Странка поклања довољно пажње младим члановима?

Код нас није чудно да млади људи обављају одговорне функције, то је код нас сасвим нормално. Најважнији критеријум за избор на неку функцију је поштење, оданост Странци и наравно способност. Лични интерес и корист није нам на првом месту већ их је понекад потребно подредити вишем циљу. У овом случају то је свакако патриотизам, допринос демократским променама и наравно спровођење Програма СРС за који сматрамо да је најбољи политички програм у земљи. Наравно да ће то индиректно донети сваком грађанину па и сваком радикалу бољи живот. Али до тада нас чека дуг и мукотрпан рад и да нисам оптимиста вероватно се не бих бавио овим послом.

Разговор водио:
Предраг В. Шаровић

У Будимпешти се одржао састанак тзв. опозиционара из Савеза за промене под координацијом највиђенијих мађарских политичара

КАД КОМШИЈА ОКРЕНЕ ЛЕЂА

Градоначелник Суботице Јожеф Каса на састанку у Будимпешти са својим колегама из Савеза за промене примао координате за рушење власти у држави у којој живи. Како би се осећали грађани Републике Мађарске да се у Београду одржао сличан састанак где би се разматрало рушење власти у Мађарској

Како за себе кажу „независни и ни под чијом капом” Савез слободних градова Југославије одржао је састанак у главном граду суседне нам Републике Мађарске где је, уз помоћ највиђенијих мађарских политичара, разматрано како да се, по сваку цену, сруши власт у Србији и Југославији. Разуме се да после свргавања легално изабране власти на упражњена места ти исти „независни политичари” очекују награде од својих инструктора у виду полагаја на који их народ Србије није хтео ето већ десет и више година. То што би њихово мешетарење могло да изазове хаос и дестабилизацију Србије и Југославије мање их је брига.

КАКО БУДИМПЕШТА ОДРЖАВА ДОБРОСУСЕДКЕ ОДНОСЕ

Да би показали колико и како им је стало до добросуседских односа, скупштина града Будимпеште је била главни домаћин овог скупа на коме су учествовали и „Отворено друштво”, немачка фондација „Фридрих Нојман” и још неке нам старе и добре муштерије из претходних ратова” иза којих се крију наменске организације за вођење специјалног рата против земаља које нису по вољи новог светског поретка. За тај циљ недавно су основали бирое за дестабилизацију Србије у Сегедину и Темишвару.

Учеснике конференције поздравео је нико други до председник Мађарске Арпад Генц и градоначелник Будимпеште Габор Демски. Потом су у расправи на тему, како дестабилизувати, распарчати и распродати властиту земљу, реч узели, па богами и жучно расправљали, утркујући се ко ће више да наружи

властити народ и отаџбину, градоначелници Београда, Новог Сада, Ниша, Пирота, као и могло би се рећи људи који се у Будимпешти осећају као код своје куће, Суботице (Јожеф Каса) и Сенте (Атила Јухас).

Ова отужна група трговаца властитом земљом, отворено је затражила помоћ и подршку такозване мађународне заједнице, у циљу рушења актуелне власти.

Званична Мађарска, која се од доласка на власт ФИДЕС-а и премијера Виктора Орбана, грубо меша у унутрашња питања Србије и СРЈ, сада је, преузела улогу некаквог „координатора” активности слободних градова (као да су градови у Србији неслободни?) свог јужног суседа, што није нимало случајно, више је него извесно, то урадила по налогу својих западних ментора.

Можемо да претпоставимо како би се мађарски народ и њени политичари осећали, да на пример, Република Србија у Београду организује скуп мађарских опозиционих градова и партија, те да израђује и доставља упуства за рушење тамошње власти.

И ПОРЕД ВЕЛИКОГ НАПОРА МРШАВИ РЕЗУЛТАТИ

Највећи проблем нашег северног суседа, Мађарске, са тим и таквим агажманом је што до сада није донео, а како одмиче време неће ни убудуће никакве конкретне опипљиве резултате у покушају да се посредством таквих политичких савезника, насилно и нелегитимно сруши одлучна и непослушна власт у Србији која, за разлику од њих, није спремна да тргује својим образом и националним интересима властите државе.

Због тога ће инострани ментори, пре свега Америка (ово је и службено обелодањено) морати да одрешу државну кесу наново и са још већом сумом, овога пута од сто

милиона долара. Због тога се наш стари и добри сусед Мађарска својски труди да буде што понизнији и послушнији не би ли добио нове „специјалне задатке” па богами и нове доларе како би и коначно оправдао наде својих налогодаваца.

У свој тој неславној паради распродаје пре свега властитог морала где је и какво место суботичких и сенћанских градоначелника.

Добронамерности и љубави према земљи на чијем хлебу су се до скоро хранили засигурно нема. Њихове намере и методе велика већина наших грађана је прозрела и оправдано их несматра градоначелницима свих грађана (управо због свих мешетарења и фаворизовања својих наспрам других) и питање је дана када ће им се народ захвалити на таквим услугама једном и заувек. Уосталом то им и неће тешко пасти с обзиром да су својим поступцима одавно показали где припадају и у чијем јату лете.

УМЕСТО ЕПИЛОГА

Познати српски књижевник, уједно и наш земљак (одрастао је у Бајмоку) дао је вероватно најпрецизнију дефиницију домаћих издајица, побегуља и удворица. Наиме изрекао је следеће: „ Онај коме је прадјед, водао бегу опанке око куће, а није га преклао зубима, даће гарантовано интервју париском „Либерасиону” у коме ће испљувати сопствени народ, само да се умили туђину и извуче какав мали хар. Онај коме је у јуну 1876. чукундеда побегао из битке на Вучјем Долу у Котор код Аустријанаца, данас са фамилијом и покраденим парама бежи „Свисером” у Швајцарску. Не треба га због тога кривити : од такве је лозе”.

КОМУНАЛНЕ СЛИКЕ И (НЕ)ПРИЛИКЕ

САМОДОПРИНОС - ДА ИЛИ НЕ

Првим самодоприносом у Суботици изграђена је болница. Онда су запослени куповали „циглице” за Раднички универзитет. После доста паузе, 1983. године, уведен је самодопринос за изградњу комуналних објеката, који се састојао из два дела: заједничког, општинског и за месне заједнице, односно по њиховим програмима. Након истека пет година, продужен је, то јест поново расписан, 1988. године, али због инфлације која се већ онда размахала, није реализован у мери како се то очекивало, нити су грађани били постигнутим резултатима задовољни.

ДОСАДАШЊА „ПРАКСА”

Неки самодопринос сматрају последњим остатком или реликвијом комуно-социјалистичког система. Кажу да тако нечега на развијеном Западу нема. Јер у једној Немачкој, на пример, незамисливо је да неко без дозволе изгради било шта, а камо ли кућу за становање или, не дај Боже, читаво насеље какво ми називамо „дивљом градњом”. Онај ко гради, много лакше и једноставније добија дозволу, а уз то има за плац већ и струју и асфалт и воду и канализацију. Телефон готово бесплатно увлачи пошта, јер јој је у интересу да има претплатнике.

Код нас је све обрнуто. Барем до сада је било. Они који су добили друштвени стан или поклон-кредит на 20 година са један одсто камате за градњу куће, а таквих је, нарочито „златних седамдесетих” било све више, узимали су будзашто парлоге у околини града и дизали кров над главом. Онда су се сналазили најпре за струју и воду, а потом за канализацију, тротоаре, путеве, телефон ... Легализација затеченог стања само је подстицала нову „дивљу градњу”, а самодоприноси су били спас да се стекне оно најосновније за колико-толико нормално становање. Какво ће то бити наслеђе за будућност, остављено је да размишљају генерацијама које долазе.

ПРЕДНОСТИ
САМОДОПРИНОСА

Имао или немао самодопринос идеолошке предзнаке (а у неким периодима био је средство жестоке соц-реалистичке пропаганде!),

питање је шта су његове предности а шта недостаци? Прво, предност је што може да се исфинансира оно што иначе редовним путем, из разних буџета, не би могло. Друга је дилема да ли је то оправдано или не. Јер, уколико би држава функционисала онако како треба, најважније потребе грађана биле би задовољене и без самодоприноса, па уколико и поред тога желе неку екстра-удобност, нико их не мора спречавати да се удруже и распишу самодопринос нити страховати да ће због тога бити проглашени „комунистичким фосилом”.

НЕДОСТАТЦИ
САМОДОПРИНОСА

О недостацима би се могло много више написати на основу искустава у протеклих деценију и по у Суботици. Први значајнији самодопринос 1983. године био је диктиран из идеолошких „кухиња” и у том правцу и обликован. Постојале су разне злоупотребе и злоупотребице, навођења је било на сопствени млин (асфалтирање улица привилегованима итд.), а све је било подређено крајњем ефекту – пропаганди система. Није се водило рачуна да ли је и колико трајно оно што се гради, није се гледало у будућност даље од актуелних СК-ставова, а истовремено је била потреба да се из самодоприноса покрију комуналне „рупе” које су све чешће настајале због рапидног сиромашења „идеалне” социјалистичке заједнице. Зато су политички челници форсирали самодоприносе.

Без обзира што су постојала упозорења да за оно што се изгради мора да се обезбеди и извор (новца) из којег ће се одржавати, на такве препоруке није се много обраћала пажња. Питање одржавања препуштено је „бољим временима”, у стилу „биће већ некако”.

ДА ИЛИ НЕ?

Оно што је добро када је реч о спроведеним самодоприносима јесте да су услови становања великом броју грађана ипак олакшани и побољшани. Највећи критичари и незадовољници морају то да признају, а карактеристично је да су они најчешће из редова грађана који не могу да схвате да самодопринос

плаћају сви, а гради се оно што се изгласа. Јер, такви најчешће кажу: плаћали смо а само наша улица није асфалтирана! Заборављају да се код расписивања самодоприноса гласало које ће се улице асфалтирати, и да нису могле све одједном да дођу на ред!

КАДА СЕ МОЖЕ
РАСПИСАТИ
САМОДОПРИНОС?

Пример како не треба да се ради је самодопринос из 1988. године. У несигурним периодима привредне рецесије и инфлације, расписивање самодоприноса је бацање пара кроз прозор. За овај начин издвајања је карактеристично да се новац споро акумулира и да, при иоле убрзанијој инфлацији, се далеко више губи него што се добије. Цене расту, девизни курс скаче, па је оно што се прорачуна у почетку већ на средини „рачун без крчмара”, а на крају катастрофа са дугорочним последицама у облику изиграног поверења народа и (не)оправдане сумње: опет је неко покрао новац!

Међутим, када је ситуација стабилна, институција самодоприноса морала би бити излишна и сувишна, јер ако свако ради свој посао и плаћа своје рачуне, тада би и држава, односно општина, морала да има онолико колико је потребно да би улагала у побољшање животних услова својих грађана. Друга је ствар, као што се догађало, ако се апелом на плаћање из сопственог џепа манипулише свешћу и савесношћу грађана, можда чак и из разлога да би се део новца употребио у друге, ненаменске сврхе.

Шта је, дакле, самодопринос? Могло би се рећи, воља грађана да у стабилним условима привређивања и робно-новчаних токова сами плате нешто што им је „потреба-плус”, што без њиховог учешћа неће бити обезбеђено још неко дуже време (пут, градска вода, јавна расвета), или што им је прирасло за срце па не жале да плате да би то имали. На пример, суботички трамвај. Осамдесетих година, када је расписиван самодопринос од 3 одсто месечно, постојала је јака воља да тај проценат буде увећан за још један, па да се на суботичке улице врати „добри стари трамвај”, или да уместо њега уведу економичније и еколошчије тро-

лејбуске линије. Тадашњи општински и партијски челници за то нису имали слуха.

ИЗАШЛО ИЗ ОКВИРА

СТРАНАЧКИ СТАВ О САМОДОПРИНОСУ

Српски радикали су у принципу против увођења самодоприноса, као вида додатног захватања из џепа грађана. Мишљења смо да се потребе грађана у комуналној сфери морају решавати из постојећих буџетских средстава локалне самоуправе.

Овај став проистиче из страначког Програма одељак о Локалној самоуправи.

Господин Никола Лалић, председник Окружног одбора Српске радикалне странке Севернобачког округа

Суботички општински врх више не интересује међународни фестивали који су до скоро били прворазредни културни догађаји не само Суботице већ и целе Републике

КАДА СЕ ЧАША ПРЕПУНИ

Суботички општински врх, којим неприкосновено управља Савез војвођанских мађара, узурпирао је право над креирањем културних програма у Граду. Од сада се финансирају само мањински национални програми по (не)укусу челника СВМ-а

Још се није стишала бура око протеклог Међународног филмског фестивала који се током лета на једвите јаде одржао у Суботици (Палићу), када су нам општински челници (из редова СВМ-а) приредили ново весеље оличено у саопштењу да ни овај, Међународни де-чији фестивал, није потребан Граду. Уместо њега општина ће вероватно понудити своју инстант забаву оличену у трећеразредним локалним аматерским перформансима на којима ће се обртати одређена количина немалог новца. Да ли је тешко закључити чији ће се џепови напунити!

Шта се крије иза овог саопштења? По мишљењу Блажа Перовића, извршног продуцента Међународног дечијег фестивала и директора „Отвореног универзитета” у Суботици, које је изречено на конференцији за штампу, да вероватно ту „леже политички разлози, јер је невероватно да се то догађа манифестацијама по којима је сам град препознатљив. Речено нам је једноставно да општину више не интересују ова два фестивала”. Мишљења других политичких структура у граду, општинаре не занима, као што их не занимају ни мишљења профанисаних стручњака, афирмисаних личности из уметничке бранше, критичара, глумца и на крају бројне публике односно, грађана Суботице.

И поред опструкције локалне самоуправе - фестивала ће ипак бити

Занемарени су интереси и саме Републике Србије, с обзиром да ће се у Суботицу сјатити бројни културни посленици са својим уметничким ансамблима, јер како је најављено на фестивалу, којег ће и поред свих тешкоћа ипак бити, јер ће га финансирати Републичко министарство уз одређен број спонзора. Учествоваће дечија позоришта из Словачке, Белорусије, Републике Српске, Украјине, Италије, Швајцарске, Румуније, Мађарске, Грчке, Македоније, Бугарске и Пољске. Уз опште сазнање у каквој се политичкој ситуацији налази наша отаџбина, када су светски моћници притисли наше национално и државно биће, овај, и други слични културни догађаји од међународног значаја свакако иду у прилог пркосу њима, као и сазнање да они који су прихватили долазак и узели учешће на фестивалу, су нам с једне стране пријатељи, док с друге стране, то је и њихов отпор светским жандарима.

Суботица - културна провинција?

Одбијајући да узму учешћа у организовању и финансирању врхунских културних програма (па према томе и ова два споменута међународна фестивала) локална самоуправа (тј, општински челници) намеравају на тај начин да уведу Суботицу у својеврсну културну провинцију, у европски запењак, из којег, као бајаги, толико жарко желе да се извуку.

САОПШТЕЊЕ СА СЕДНИЦЕ ЦЕНТРАЛНЕ ОТАЏБИНСКЕ УПРАВЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке разматрала је актуелну политичку ситуацију у свим српским земљама и усвојила план мера и активности српских радикала у предстојећем периоду.

Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке констатује да се окупацијом Косова и Метохије коју спроводе Американци и њихови западноевропски послужници, српски народ нашао у изузетно тешкој ситуацији. Американци су организовали систематско протеривање Срба са Косова и Метохије, а они који не желе да напусте своја огњишта препуштени су на милост и немилост америчким, британским, немачким, француским и албанским злочинцима. Српски радикали сматрају да Србија и Савезна Република Југославија морају повратити део суверенитета на територији јужне српске покрајине у складу са одредбама Резолуције 1244 Савета безбедности Уједињених нација. Део снага Југословенске војске и српске полиције морају се вратити на Косово и Метохију. Њихов повратак значио би већу сигурност и представљао гаранцију стварне безбедности свих грађана Косова и Метохије. Српска радикална странка је и приликом усвајања плана Ахтисари-Черномидин у Народној скупштини изнела све негативне и тешке последице прихватања таквог плана, али оно што је Савет безбедности усвојио под притиском Америкаца и њихових савезника мора бити поштовано. Србији и српском народу не преостаје ништа друго него да се својим знањем, мудрошћу, храброшћу и одлучношћу бори за слободу Косова и Метохије. Историјски и животни интерес српског народа јесте протеривање америчког окупатора са дела наше, српске територије. Ослобађање Србије од јарма и чизме америчких и западноевропских окупационих трупа представља највећи интерес и најважнији задатак целокупног српског народа.

Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке сматра да је Србија, упркос свим политичким притисцима, економској блокади и санкцијама, кренула путем озбиљне и свеобухватне обнове земље. Резултати које српска држава и њени грађани постижу у пословима изградње објеката, саобраћајних комуникација и комуналне инфраструктуре уништене у злочиначкој агресији НАТО-а на нашу земљу заиста веома добри. Само они који су подржавали НАТО агресију и који никада и ни по коју не желе да признају успешне резултате владања српске власти са потцењивањем говоре о раду наших грађана и наше државе на отклањању катастрофалних последица злочиначког бомбардовања којем је наша земља била изложена. Поједине политичке странке и домаћи медији који представљају сервисе агресорских земаља највише и најчешће говоре о некој помоћи од такзованих демократских земаља покушавајући да увере грађане Србије да ће им спас стићи управо из оних земаља који су дуго и монструозно убијали Србе и уништавали њихову земљу. Таква помоћ никада, нигде и никоме у Србији није стигла, али је Србије сопственим снагама, из сопствених ресурса одлучно кренула у обнову свега што је амерички агресор уништио.

Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке захтева од Владе Савезне Републике Југославије и Владе Републике Србије да убрзају спровођење економских и социјалних реформи. Приватизација мора бити хитно спроведена, јер она представља предуслов веће ефикасности и успостављања истинске либералне, тржишне привреде. Такође, српски радикали очекују да ће надлежни државни органи испунити своја обећања и исплатити сва социјална давања, посебно пензије, у предвиђеном року.

Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке пружа подршку владама народног јединства Републике Србије и Савезне Републике Југославије у њиховој борби за очување слободне и независне државе, као и за стварање реалних услова за побољшање животног стандарда свих грађана. Савезна и Републичка влада раде и делују у најтежим историјским условима, али свој посао обављају часно, поштено и одговорно. Доказ за то је и чињеница да од формирања обеју влада националног јединства, није позната ни једна афера, криминална или недозвољена радња у којој су учествовали чланови највиших извршних органа власти.

Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке истиче да је НАТО наставио агресију на Србију и Савезну Републику Југославију. Американци покушавају на сваки начин и по сваку цену да окупирају целокупну српску територију и покоре српски народ. Због тога, по окончању бомбардовања српских градова и села, школа и болница, црква и манастира, НАТО је у борбу против српског народа укључио пешадијске јединице оличене у Савезу за промене. Они су ти, који уз подршку америчких медија и њихових српских копија, треба да остваре оне циљеве које амерички ловци и бомбардери нису успели. Они су ти, који без избора, без народа и његове треба да владају у име и за рачун америчких злочинаца. Такзовани независни медији, добро плаћени из иностранства, својим деловањем, у потпуности су обесмислили значење придева независни, као и све професионалне норме објективног и непристрасног новинарства. Удружење грађана, такође независна, доприноси својим деловањем остварању циљева њихових америчких налогодаваца и савезника из Савеза за промене. Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке очекује да Српска православна црква, као црква целокупног српског народа, неће прихватити улогу извршилаца политичких наређења НАТО-а и њихових домаћих слугу. Црква не сме учествовати у народним поделама и свакодневним размирицама политичких супарника. Уколико наша црква настави са мешањем у политички и вишестраначки живот Србије, постоји опасност да у значајној мери изгуби свој углед и кредибилитет унутар српског народа. Српска радикална странка истиче да српски народ има право да буде незадовољан влашћу коју је сам бирао, али је савим сигурно да никада неће пружити подршку онима који су пружали логистичку подршку агресорима и онима којима је највећи и најважнији политички циљ служење интересима Америке.

Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке саопштава да је покушај америчког окупатора у Републици Српској да смени легално и легитимно изабраног председника др Николу Поплашена потврда праве, аутократске, тоталитарне и дивљачке природе америчког режима и режима оних земаља које га у свему прате, јер др Николу Поплашена нису ни бирали Американци и њихове слуге, већ српски народ у Републици Српској. Посебно смешно и готово комично звуче жеље и намере Америкаца и њихових послушника да из Српске радикалне странке уклоне др Николу Поплашена, Мирка Благојевића и Огњена Тадића. Американци би да ураде оно што нико нигде у свету није ни покушао да уради. Они би да укину људе, њихово право на живот, право на мишљење и сопствено политичко опредељење. Захваљујући подмитљивим и у криминалу огрезлим политичарима Републике Српске, Американци су пронашли оне који ће бестидно и бескрупулозно подржати све захтеве окупационих снага. Милорад Додик, Биљана Плавшић и Живко Радишић представљају прототип српских издајника, америчких улизича и верних слуга окупатора. Српска радикална странка обавезује све своје чланове у Републици Српској да се увек, на сваком месту и у сваком тренутку супротставе самовољи окупатора и да наставе са вођењем искрене, српске, патриотске политике.

Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке оценила је да су сепаратистичке тежње црногорског режима све јакније и очигледније, али да народ Црне Горе не може и неће прихватити независност те федералне јединице. Амерички вазали из црногорске олигархије одавно би кренули путем сецесије те Републике да су за такав противправни акт имали подршку свог народа. Српски радикали из Црне Горе деловаће у складу са Уставом савезне државе, али и виталним интересима српског народа Црне Горе, а то је очување заједничке државе Србије и Црне Горе, као и политичка борба против америчких послушника који данас владају у Подгорици.

Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке донела је одлуку о одржавању Петог отаџбинског конгреса Српске радикалне странке. Пети отаџбински конгрес Српске радикалне странке одржаће се 23. јануара 2000. године, на десетогодишњицу постојања Српске радикалне странке.

Србија је вечна док су јој деца верна!

**Централна отаџбинска управа
Српске радикалне странке**

ДРУШТВЕНИ И ЕКОНОМСКИ СТАТУС НЕЗАПОСЛЕНИХ

Проблем друштвеног и економског статуса незапослених не може да се посматра независно од глобалних збивања у друштву. Распад старих друштвених односа, увођење тржишне филозофије у пословању, али и бреме спољних, међународних санкција као сплет утицајних фактора, довели су наше друштво у економску, социјалну и политичку кризу, претећи да парализује све виталне функције државе.

Негативне последице ових утицаја катастрофално су се одразиле нарочито на социјалну сферу. Дошло је до ескалације најтежег проблема за свако друштво, проблема незапослености и социјалне угрожености становништва, које постаје масовна друштвена појава и као таква покренула је темељне процесе у социјалној структури, друштвено раслојавање и поларизацију на сиромашну масу и уско богату елиту. Наглашена незапосленост и општа социјална угроженост избрисала је и ону последњу границу испод које појединац постаје социјално угрожен, а закон о заштити материјално угрожених лица постао је неостварив јер се претвара у своју супротност тј. у помоћ не појединцима, већ „маси“ угрожених. Тиме је сам себе дисквалификовао, јер када би се дословно примењивао сав терет социјалне кризе друштва био би свађен на државу и њене органе, а незапосленост (која из године у годину расте) би се, као опште друштвени проблем из којег и генерира социјална угроженост, маргинализовао.

Чињеница је да је социјална угроженост вишедимензионална и зависна не само од друштвених (не)могућности разрешења проблема „опстанка“ већ и од личне ситуације и норми понашања појединца, резултата личних неспособности, образовања и професионалне улоге у друштву, али је и с друге стране у нормалним условима образовање и професионална улога основна претпоставка радног ангажовања а резултати рада мера расподеле материјалних добара. Пошто наше друштво излази из оквира нормалних друштвених и економских односа, заједничка социјална и економска карактеристика незапослених радно способних грађана Суботице је дужа временска незапосленост из које произилази проблем остваривања сталних прихода, могућност школовања деце и одржања нивоа голе егзистенције породице. Велики број ових породица не може осигурати ни нормалну исхрану.

Истраживање спроведено у Суботици показује да незапослени са тржишта рада за разлику од незапослених корисника социјалне помоћи државе, немају поверења у социјалне и сличне државне институције. Они углавном никада нису примали помоћ а за исту се уопште не

обраћају било каквој друштвеној служби или институцији. За разлику од незапослених који примају материјалну помоћ државе, незапослени који је не примају су дубоко разочарани, не због тога што немају исту помоћ, него због свог дугогодишњег друштвеног статуса – статуса незапосленог лица и што су присиљени, да би себи и својој породици обезбедили основну егзистенцију, да се баве незаконитим радом и радом на црно. Захваљујући само њиховом учешћу у сивој економији и њиховим личном сналажењу армија незапослених успева да преживи а неки чак и да боље живе, не само од незапослених који примају материјалну помоћ од државе, него и од многих редовно запослених грађана. Тако имамо апсурде да незапослено лице мање образовано и без квалификације има већи стандард живота од већине запослених, чак и образованих и квалификованих грађана.

С аспекта негативних друштвених тенденција ове појаве, значајно је сазнање да у свести незапослених, сива економија, у којој и сами учествују представља тренутну „погодност“ у стицању прихода, било као основних или допунских, и да такав рад не представља никакво дугорочно решење суштине њиховог проблема.

Тога су незапослени дубоко свесни, због чега је код њих изражен осећај несигурности, бесперспективности, социјалне немоћи, а веома често и помршеност постојећим стањем. Међутим, интересантно је да се напомене податак за респектовање, скоро сви незапослени (96,6%) и они који примају и не примају социјалну помоћ од државе, без обзира на године старости, пол и ниво образовања, испољавају жељу за сталним запослењем као једино могућим решењем да се дође до стабилних материјалних прихода, али очекују да им у томе држава, односно Влада, више помогне.

Истраживање је показало да се социјално угрожени углавном регрутују из градског становништва. Миграционе карактеристике испитаника показују да су две трећине корисника социјалне помоћи аутохтоно становништво, које у граду живи од самог рођења. Због те чињенице требало би бити двоструко обазриви према дољим слојевима друштва тако и према мање имућним деловима појединих слојева (као што је интелигенција, слабо плаћене професије и радна места) у погледу њиховог бржег запошљавања и побољшања материјалног положаја, те убрзања процеса оживљавања потреба већих маса грађана за духовном културом како не би дошло до даљег омасовљавања социјалне угрожености и отварања питања систем темеља на ко-

јима се она репродукује, јер уз све проблеме и тешкоће план о запошљавању и укључивање у сферу рада незапослених није се остварио а подаци, нажалост, указују да је број запослених у Суботици, као и у држави, у сталном опадању, како друштвеном тако и у приватном сектору. На крају прошле године у привреди је било 35.511 запослених, а у ванпривреди 7.619, што је 42.558 запослених укупно, или 12% мање у односу на прошлу годину. С друге стране број незапослених расте из године у годину у просеку за 20%, тако да је крајем 1998. године на Заводу за тржиште рада било евидентирано укупно 15.218 незапослених.

Као прво, у политици запошљавања треба да су присутнији социјални критеријуми за чију примену је потребно дати значајнију улогу службама за запошљавање при тржишту рада и већу његову сарадњу са одговарајућим телима при Месној заједници и Центру за социјални рад.

Друго, Институција тржишта рада се мора издефинисати и оспособити за организацију која би била у функцији процеса реструктурирања радне снаге у смислу прилагођавања нивоа запослености потребама ефикасне производње.

Ова институција би требала да има доминантну улогу у дефинисању образовних и кадровских потреба Комуне, као превентивно деловање у сарадњи са привредом, јер како показује и наше истраживање, традиционални модел образовања у условима савременог развоја, односно иновирања материјалне производње и услуга, мало кога задовољава већ данас, а да не говоримо о новим захтевима и потребама будућности.

Треће, за запослене у свим радним организацијама неопходно је да се уведе социјално психолошки рад у циљу:

- подстицања мотивације за рад и образовање, како би се избегло проглашавање технолошког вишка,
- поновног стицања социјалне сигурности запослених, у смислу подршке у разрешавању личних, породичних и радних проблема запослених,
- реструктурирање радне снаге тј. прилагођавања нивоа запослености потребама ефикасне производње.

Четврто, у политици расподеле средстава за лични доходак поред економских уградити и социјално заштитне критеријуме, како би се и најнижим личним дохотком обезбедио минимум социјалне сигурности за стан и храну.

Петом, пошто је један од налаза и овог истраживања, постојања репродукције у оквиру истог друштвеног слоја, у циљу сужавања објективних разлога репродукције, потребно је у породицама са недовољним материјалним обезбеђењем,

мерама социјално заштитног карактера, омогућити успешније образовање њихове деце.

Шесто, критеријуме за права корисника социјалне заштите, у односу на радно способна лица, прецизније издиференцирати и учинити их строжијим уз истовремене адекватне мере заштите деце, кроз које би се створили услови за њихову свестранију заштиту и развој.

Седмо, мерама опште солидарности стварати више услова за решавање стамбених проблема категорије незапослених, радно способних лица, чије проблеме, према важећим прописима, нико и не решава.

Осмо, ценећи потребе и радних људи Суботице, односно запослених у великим радним организацијама потребно је, у циљу превентивних социјално заштитних мера, учинити одређене напоре и акције да се фабрички комплекси урбану употребу и капацитетом комплементарних делатности које ће бити у функцији како

повећања продуктивности рада радника и побољшања квалитета задовољавања потреба радника, у смислу дечије и здравствене заштите (јаслице, обданишта, амбуланта) и задовољавање културних и рекреативних потреба радника, тако и функцији обезбеђења већег степена социјалне сигурности радника.

Девето, с обзиром на разлике у положају и разноврсности потешкоћа и личних проблема, потребно је сачинити целовит програм друштвене помоћи за све незапослене, с тим да он садржи диференциран приступ. При томе, како и резултати истраживања показују, приоритет морају да имају примарне потребе (помоћ у запошљавању, помоћ у школовању деце, помоћ у решавању стамбеног питања и новчана помоћ и слично).

Мирјана Пајевић

**ПОЗИВАМО
СИМПАТИЗЕРЕ
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ
ДА СЕ УЧЛАНЕ У НАШУ
СТРАНКУ**

Општински одбор Српске радикалне странке у Суботици налази се у згради Нове општине – Трг Лазара Нешића 1/Х, соба 124.

Телефон 024/551-928.

Општински одбор Српске радикалне странке у Бачкој Тополи налази се у згради старог суда – улица М. Тита 44.

Телефон 024/715-221.

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Приступница

шифра општине

Број чланске карте _____

Општински одбор _____

Месни одбор _____

Бирачко место _____

Име и презиме _____

Име родитеља _____

Матични број _____

Место становања _____

Адреса _____

Телефон _____

Општина _____

Република _____

Школска спрема _____

Запослен _____

Занимање _____

Датум учлањења: _____

Упознат сам са Статутом Српске радикалне странке и добровољно приступам у чланство

Својеручни потпис: _____

* Оснивач и издавач: др Војислав Шешељ * Главни и одговорни уредник: Сениша Аксентијевић

* Број уредила редакција за Севернобачки округ

* Редакција прима пошту на адресу Трг Лазара Нешића 1/Х, соба 124, телефон: 024/551-928

* Новине „Велика Србија” уписане су у Регистар јавног информисања Министарства за информације под бројем 1104. од 5. јуна 1991. године

* Штампана „ГРАФОПАН” Суботица

Тираж: 2500 примерака